

Arrest

nr. 210 737 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende een eerste asielaanvraag in België in op 28 december 2005. Op 2 februari 2006 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde deze aanvraag ontvankelijk op 4 mei 2006. Op 23 januari 2007 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Met een arrest met nummer 627 van 10 juli 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 november 2007 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Na meerdere veroordelingen tot gevangenisstraffen door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd ten aanzien van verzoeker op 24 september 2009 een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen, met een geldigheidsduur van tien jaar. Deze maatregel is op 13 december 2013 in werking getreden naar aanleiding van verzoekers vrijlating en geldt tot 12 december 2023.

1.3. Blijkens de inreisstempels in zijn paspoort (administratief dossier) keerde verzoeker meermaals terug naar Irak in 2014 en 2015.

1.4. Op 18 december 2015 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in België in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 31 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 6 februari 2017 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 13 maart 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.8. Op 3 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn minderjarig kind. Deze aanvraag werd op 14 september 2017 niet in overweging genomen.

1.9. Bij arrest 204 009 van 18 mei 2018 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 3 juli 2018 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13 quinquies) dat hem op 6 juli 2018 ter post werd ter kennis gebracht.

1.11. Verzoeker diende in Duitsland een asielaanvraag in op 25 juli 2018. Er werd hem een "Aufenthaltsgestattung zur Durchführung des Asylverfahrens" gegeven, geldig tot 25 oktober 2018.

1.12. Op 27 september 2018 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.13. Op 28 september 2018 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: K. I. (...)

geboortedatum: 01.04.1988

geboorteplaats: Suleimani

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Regio Turnhout op 29/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 13/12/2013. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie van Turnhout en verklaart dat hij een vriendin heeft. Hij zijn thuisland heeft verlaten omdat hij bedreigd wordt en vreest voor zijn leven.

Betrokkene verklaart een gezin te vormen met de Belgische onderane C. N. (...). De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie van Turnhout en verklaart dat hij niet ziek is noch medische problemen heeft.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie van Turnhout en verklaart dat hij een kind heeft waarmee hij heel af en toe contact neemt.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie van Turnhout en verklaart dat hij een kind heeft en een relatie met een andere vrouw dan deze waarmee hij het kind heeft. Uit zijn relaas kunnen we afleiden dat hij niet bijdraagt aan de opvoeding en onderhoud van zijn kind

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 02/02/2006 en 03/07/2018 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 18/12/2015.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 15.01.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot 1 maand gevangenis wegens slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, vernieling en beschadiging. Op 15.04.2008 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 12

maanden gevangenis wegens poging tot misdaad en doodslag. Op 19.01.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 40 maanden gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreiging en op 09.01.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 1 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreiging met wapens.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het 2de verzoek tot internationale bescherming ingediend op 18/12/2015 werd bij beslissing van 06/07/2018 als nietontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Regio Turnhout op 29/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 02/02/2006 en 03/07/2018 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 18/12/2015.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 15.01.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot 1 maand gevangenis wegens slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, vernieling en beschadiging. Op 15.04.2008 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 12 maanden gevangenis wegens poging tot misdaad en doodslag. Op 19.01.2009 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 40 maanden gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreiging en op 09.01.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 1 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreiging met wapens.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het 2de verzoek tot internationale bescherming ingediend op 18/12/2015 werd bij beslissing van 06/07/2018 als nietontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie Turnhout en verklaart dat dat hij gevlucht is omdat hij bedreigd werd.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 18/12/2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 28/09/2018 door de politie Turnhout en verklaart dat dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 02/02/2006 en 03/07/2018 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 18/12/2015.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig is.

2.2. Artikel 39/57, § 1 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82 § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Er wordt niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is zoals bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In de huidige zaak wordt evenmin betwist dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing al onder de toepassing viel van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens dient het bevel van 3 juli 2018 te worden beschouwd als een voorgaand bevel. Het thans bestreden bevel van 28 september 2018 dient dan ook te worden beschouwd als een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel in de zin van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de beroepstermijn dient te worden teruggebracht naar vijf dagen.

De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat het feit dat hij in Duitsland tot de asielprocedure werd toegelaten en hem als gevolg hiervan op 25 juli 2018 een voorlopig verblijfsdocument werd afgegeven, tot gevolg heeft dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zijn komen te vervallen en dat de beroepstermijn aldus tien dagen dient te bedragen.

Verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden. In het bevel van 3 juli 2018 werd verzoeker aangemaand het grondgebied van België te verlaten, *"evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven"*. Het feit dat verzoeker zich naar Duitsland heeft begeven om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft aldus niet tot gevolg dat het bevel van 3 juli 2018 is uitgewerkt. Evenmin heeft het feit dat Duitsland in het kader van die aanvraag een document heeft afgegeven waarmee hij zich tijdelijk op het Duitse grondgebied mag ophouden, niet tot gevolg dat verzoeker niet langer het grondgebied van België of van de andere Schengen lidstaten zou dienen te

verlaten. De geldingskracht van het bevel van 3 juli 2018 wordt dan ook niet aangetast door het feit dat verzoeker in Duitsland een beschermingsprocedure heeft aangevat.

2.3. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op vrijdag 28 september 2018 om 14:35 uur in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Aldus nam de beroepstermijn van vijf dagen wat betreft de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een aanvang op zaterdag 29 september 2018 om te eindigen op woensdag 3 oktober 2018.

Uit artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat de vervaldag in de termijn is inbegrepen, en dat de termijn enkel kan worden verlengd (en dit tot op de eerstvolgende werkdag) voor zover de vervaldag valt op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingeleid op vrijdag 5 oktober 2018, is dienvolgens laattijdig.

2.4. In het verzoekschrift en ter terechtzitting roept de verzoekende partij overmacht in en vraagt zij dat de vordering alsnog ontvankelijk zou worden verklaard. Verzoeker zou zijn raadsman “onmiddellijk” hebben gecontacteerd op zaterdag 29 september. Deze laatste heeft op maandag 1 oktober per fax aan het gesloten centrum te Vottem gevraagd verzoekers dossier over te maken. Hierop kwam geen reactie. Pas op 4 oktober, na het verstrijken van de termijn van vijf dagen, kreeg verzoekers advocaat een kopie van de bestreden beslissing.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden.

Uit het kennisgevingsformulier, vastgehecht aan de bestreden beslissing, blijkt dat aan verzoeker een kopie werd overhandigd van de bestreden beslissing op vrijdag 28 september 2018 om 14:35 uur. Nergens uit de gegevens van de zaak, noch uit het betoog van de verzoekende partij, blijkt dat verzoeker op enig ogenblik gehinderd werd om tijdig contact op te nemen met een advocaat. Meer nog, uit de preciseringen van verzoekers advocaat ter terechtzitting, blijkt dat het verzoekers Belgische ex-partner H. is, die het advocatenkantoor contacteerde, waarna de raadsman tevergeefs heeft gepoogd per fax- en e-mailberichten aan het gesloten centrum een kopie van de bestreden beslissing te bemachtigen. Er worden echter geen elementen aangevoerd waarom de advocaat van verzoeker, of een confrater, verzoeker niet persoonlijk kon bezoeken teneinde zich een kopie van de bestreden beslissing te laten overhandigen. Ook blijkt, merkwaardig genoeg, dat verzoeker er nog in slaagde met zijn ex-partner H. op 30 september een “overeenkomst betreffende de verblijfsregeling en de onderhoudsbijdrage van de minderjarige kinderen” te sluiten en te ondertekenen (bijlage aan het verzoekschrift). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij door omstandigheden buiten zijn wil, gehinderd werd om tijdig en op nuttige wijze een kopie van de bestreden beslissing over te maken aan zijn raadsman. Verzoeker maakt geen overmacht aannemelijk.

2.5. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog aanvoert dat de korte beroepstermijn van vijf dagen de praktische organisatie van een effectieve rechtsbescherming ernstig bemoeilijkt en aldus een inbreuk vormt op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verkorte beroepstermijn het gevolg is van het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen. Verzoeker, die overigens ook onder de gelding valt van een ministerieel besluit van terugwijzing, was reeds op 13 maart 2017 en op 3 juli 2018 het voorwerp van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker kon niet onwetend zijn over zijn bijzonder precare verblijfssituatie en had ruimschoots de tijd om een advocaat naar zijn keuze te raadplegen, die zijn situatie kon opvolgen.

Het gegeven dat verzoeker niet reageert op de verschillende verwijderingsmaatregelen die jegens hem werden genomen en het pas nuttig acht in rechte op te treden op het ogenblik dat een gedwongen verwijdering onvermijdelijk lijkt, houdt niet in dat hij niet over voldoende tijd zou hebben beschikt om de beschikbare rechtsmiddelen op een effectieve wijze te benutten.

3. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT